

5. søndag efter trinitatis

Den 17. juli kl. 9.30 i Kappel kirke (uden nadver) og kl. 11.00 i Dannemare (med nadver)

751 Gud ske tak og lov

391 Dit ord, o Gud, som duggen kvæger (mel: Neumark)

54 Hvad mener I om Kristus

672 Jeg ved, på hvem jeg bygger

726 Gak ud, min sjæl

Nadversalme i Dannemare: 474 Jesus Krist, du gav mig livet

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Alle teksterne i dag handler om udvælgelse. Om at en person udpeges eller kåres til en bestemt opgave.

Profeten Jeremias får af Gud at vide, at han allerede i sin mors liv var udset, helliget, til en bestemt opgave. Nemlig at være profet for folkene. Jeremias er skeptisk, føler sig for ung, men Herren siger til ham, at han intet har at frygte og Gud er med ham og frelser ham.

Epistlen handler om Jesus som hovedhjørneste, udvalgt og kostbar. Og at de, der tror på ham, er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk.

Og prædiketeksten handler om, at Jesus udvælger disciplen Peter til at sidde inde med nøglemagten til himmerig. "jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget"

x

I dag er vi ikke vant til at høre den slags.

Ja, det er faktisk næsten imod vores sindelag at udvælge nogen på den måde.

Vi er vænnet til at folk skal vælges, demokratisk og med flertal. Folk til et embede må stille sig op eller ansøge, og så kan vi vælge mellem kandidaterne.

Det er demokrati. Det er lige muligheder for alle.

Det er også lighed, at alle mennesker er ens, og ingen derfor bør stilles bedre end andre.

Tidligere troede man, at nogle mennesker havde en særlig opgave, et kald, en mission. Det er det du skal.

Der var også profeter, hvis opgave var at varsle, advare, se ind i fremtiden. En Cassandra.

I dag er det kun i kongehuset, at embedet og opgaven er givet fra fødslen.

Og vi tillægger ikke det nyfødte barn, babyen eller det unge menneske nogen særlig bestemmelse.

Det strider igen mod vores demokratiske sindelag: den enkelte skal selv vælge! Hvad det vil blive til.

Men i den religiøse verden fødes mennesker ofte med en opgave.

Nogle gange forbindes det også med helt særlige gaver eller evner.

I Indien har de en tradition med at udvælge et barn som guru. Et som man mente inkarnerede det guddommelige eller var en genfødsel af en tidligere guru.

Den nuværende Dalai Lama (som i dag er 87 år gammel) blev som 3-årig udvalgt og gjort klar til at være en ny Dalai Lama (han var det 5. af 16 børn).

Den slags tror vi ikke på.

Heller ikke at det er fornuftigt.

Folk må vise, hvad de dur til, før de får embede.

Alligevel hører vi her om, at der betros en særlig opgave.

Det skete for disciplen Peter, da han blev udvalgt som den klippe, som kirken skulle bygges.

Derfor skal vi også synge:

*"Jeg ved, på hvem jeg bygger,
jeg ved, hvad fast består,
Det er den demantklippe,
der trodser magt og list,"*

(Jesus kalder Peter for Kefas, der betyder klippe, så der er også et ordspil her)

Teksten i dag kalder man den katolske kirkes grundlov eller legitimation. Det er fordi den katolske kirke opfatter Peter som den første pave eller biskop og alle følgende paver har fået overdraget deres embede fra forgængeren, og således fra Peter, der som i dagens tekst fik den direkte fra Jesus selv.

Man taler om den apostolske succession. Apostlenes ubrudte rækkefølge.

I Vatikanets flag er der to nøgler, som illustrerer denne nøglemagt.

Vi begrundet ikke kirken på samme måde som protestanter. Med reformationen afbrød Luther successionen og begrundede kirken på skriften og bibelen i stedet for på historien.

Sola Scriptura, kom det til at hedde: kun skriften.

Og så læser vi teksten som menighedens eller det kristne fællesskabs grundlæggelse, som vi gør her i gudstjenesten.

Først får vi bestemt Jesus ikke som profet. Han er mere end en Elias, en Jeremias, en Johannes Døber, og Peter giver svaret: "Du er Kristus, den levende Guds søn."

Samtidigt ønsker han at holde det som en hemmelighed. Han forbød disciplene at sige, at han var Kristus. Selvom han ved, hvad der skal ske, og allerede antyder det for disciplene. At han skal lide døren i Jerusalem. Det bryder Peter og disciplene sig ikke om at høre, og vil vel nærmest overtale ham til en mere moderat kurs, så de drabelige konsekvenser måske kunne undgås. Men nej.

Jesus kender vejen, han skal gå, og understreger også, at hans budskab ikke er til forhandling eller til kompromis. Det er som altid alt eller intet: "Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig".

Altså, vi kan ikke halvt følge Jesus, kun blive halvt døbt eller nøjes med at bede lidt af Fadervor.

Kristendommen er en bekendelse, en bekendelse til Gud som skaber, og til Jesus som menneskesønnen, den levende Guds søn.

Jesus er udvalgt, sendt til os, som den der kom med kærlighed og sandhed.

I 2000 år har menneskene diskuteret, hvad det betyder, og det gør vi stadig og den diskussion vil fortsætte, så længe der er mennesker. For kristendommen er en fortolkningsreligion, som bygger på en forståelse af tekster, der handler om Jesus.

Derfor er der rigtig meget plads til fortolkning og nye og andre måder at forstå det på.

Men der er ikke plads til gøre det halvt eller kvart eller med en procentsats.

”Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det”.

Det er stor og absolut tale og betyder, at vi kan ikke fifle og luske og nusse og sjakre om det religiøse.

Man kan heller ikke være medlem af folkekirken kun om søndagen og så nøjes med 1/7 af kirkeskatten. Sådan er det ikke.

Livet leves i helheder, i liv eller død, og det kan vi ikke gøre fra eller til med.

Vi må vælge, vælge tro, og vi mister livet (så at sige) hvis vi tror vi kan slippe for valget.

AMEN